

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozeného dne X
státní příslušnost: X
trvale bytem X

zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2025, čj. CPR-12237-2/ČJ-2025-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci

správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025, čj. KRPA-50921-11/ČJ-2025-000022-UA, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně od 31. 3. 2023 do 11. 2. 2025. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky s tím, že na žalobce se vztahují důvody znemožňující jeho vycestování, proto počátek doby vyhoštění počne běžet od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států a nová doba mu bude stanovena podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, až odpadnou překážky znemožňující vycestování.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 29. 5. 2025, čj. CPR-12237-2/ČJ-2025-930310-V230, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, kdy pouze upřesnila dobu neoprávněného pobytu žalobce na území stanovenou v prvostupňovém rozhodnutí na dobu od 1. 4. 2023 do 11. 2. 2025 (zkrácení o jeden den). Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby

3. Primární pochybení správních orgánů žalobce spatřuje v tom, že v jeho věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci ve smyslu v § 3 správního řádu. K tomu přistupuje též povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Žalovaná důkladně zjistila všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněla zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Pochybení žalované pak spočívá v tom, že aprobovala vady správního orgánu I. stupně, a tím zatížila své rozhodnutí stejnými vadami.
4. Dále žalobce namítl nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění jak co do formy, tak co do délky. Jak samotná forma uloženého opatření, tak zejména délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů a jejich aplikační praxi, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Dle žalobce mělo být v jeho případě postupováno odlišně.
5. Jako polehčující měly být dle žalobce s ohledem na zákon i judikaturu v jeho věci zváženy okolnosti, že se jednalo o jeho excesivní jednání, kdy byl dosud zcela bezúhonný a společensky nikterak závadový. Doposud byl pobytově aktivní, měl oprávněný pobyt a zjevně se nesnažil pobytový zákon jakkoliv obcházet či jej nerespektovat (kdy o svém protiprávním jednání se dozvěděl pozdě i vinou OAMP, které rozhodovalo opět mimo zákonné lhůty ve věci jeho zaměstnanecké karty). Se správními orgány poté, co se o svém protiprávním jednání dozvěděl, dobrovolně spolupracoval. Proto bylo podle žalobce uložení správního vyhoštění v délce dvou let nepřiměřeným zásahem. Obvyklá doba vyhoštění v obdobných případech je přitom dle žalobce jeden rok, přičemž zdůraznil, že jeho jednání bylo nevědomé a sám ukončil své protiprávní jednání tím, že se šel nahlásit ke správnímu

orgánu. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které zasahuje do práv postižené osoby jen v nezbytné míře. Je sice pravdou, že s ohledem na závazné stanovisko nelze vycestovat a rozhodnutí je tak v podstatě nevykonatelné do doby stanovení nové doby k vycestování, avšak negativní důsledky následně jistě nastanou, bude-li v novém správním řízení shledána možnost stanovit novou lhůtu k vycestování. Žalobce též upozornil na zásadní stigma, které na cizinci, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, ulpívá, a to zejména do budoucího života.

6. Žalovaná dle žalobce též nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého života, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí uvádí hlediska stanovená v § 174a citovaného zákona, tím však celé jeho hodnocení končí; nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce, protože je napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, které nijak neváže na specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem i správní praxí. Prosté konstatování o zázemí žalobce v domovském státě není přitom dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Není rovněž pravdou, že správní orgány neměly dostatek dat k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, naopak, byl jim znám základní výčet skutečností, které vyplývaly ze spisu a které měly být zohledněny.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy protiprávní jednání je doloženo relevantními podklady a řádně a přezkoumatelně odůvodněno. Žalovaná připomněla, že povinností správních orgánů nebylo zjišťovat, zda žalobce o zrušení svého oprávnění věděl či nikoliv, ale to, zda je žalobce oprávněn k pobytu na území ČR, což v době pobytové kontroly nebyl.
9. Dle názoru žalované nedošlo k pochybení ani pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Tato námitka je obecná a žalobce ji nekonkretizoval ani přes výzvu správních orgánů. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí v trvání 2 let (tedy ve spodní hranici), odpovídající danému případu a v souladu se správní praxí aplikovanou v obdobných případech. Při jejím stanovení správní orgán přihlédl ke všem okolnostem, tedy i k spolupráci žalobce, k jeho dobrovolnému dostavení se a k délce neoprávněného pobytu. Přestože žalobce mohl v řízení využít všechna svá procesní práva, proti takto stanovené době nic nenamítal a neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch. Namítaná bezúhonnost a excesivní jednání nejsou pro stanovení doby zásadní.
10. Žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 11. 2. 2025 dostavil na cizineckou policii s žádostí o vyřešení svého pobytu v ČR. Lustrací v příslušných systémech policie zjistila, že žalobce v současnosti nedisponuje žádným platným povolením k pobytu, kdy pobýval v ČR na základě dlouhodobého pobytu - zaměstnanecké karty s platností do 30. 12. 2022.
18. Dne 11. 2. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. KRPA-50921-5/ČJ-2025-000022-UA) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den správní orgán I. stupně žalobce vyslechl, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-50921-7/ČJ-2025-000022-UA. Výslech nakonec proběhl bez účasti tlumočníka, přestože byl žalobci v řízení ustanoven, neboť žalobce na začátku výslechu výslovně uvedl, že českému jazyku plně rozumí. Výslechu byl přítomen právní zástupce žalobce. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 27. 5. 2022 přes polský hraniční přechod do ČR, od té doby je nepřetržitě v ČR. Žalobce přicestoval za účelem zaměstnání. Na území byl žalobce oprávněn pobývat od 21. 6. 2022 do 20. 6. 2024 na základě zaměstnanecké karty, kdy platnost této karty zanikla ke dni 30. 12. 2022. Pracoval zde pro společnost SHB Hovorka, s. r. o., kde byl tři měsíce, poté měsíc nepracoval, pak pracoval pro Velkotržnice Lipence, kde pracoval do prosince 2024, kdy bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce nenahlásil změnu zaměstnavatele, a proto má teď podle jeho názoru problémy.

19. K dotazu správního orgánu žalobce přiznal, že si je již vědom svého nelegálního pobytu, a proto přišel svou situaci řešit. V ČR bydlí na adrese v Praze na ubytovně na základě smlouvy, platí 140 Kč za den. Společnou domácnost s občanem EU nebo ČR nesdílí. Žalobce dále uvedl, že je ženatý a má dvě nezletilé děti (rok narození 2011 a 2015). Jeho rodina žije také v ČR a mají zde udělenou dočasnou ochranu. Žalobce má k nim vyživovací povinnost. V ČR ani na Ukrajině nevlastní žádný majetek, nemá zde žádné sportovní, politické, kulturní či společenské vazby ani aktivity. V případě vyhoštění se má kam vrátit, ale jeho vycestování bude zásahem do jeho rodinných a soukromých vazeb. Ve vycestování mu kromě rodinných vazeb brání též válka ve vlasti. O azyl nikdy nežádal. K dotazu správního orgánu, zda mu ve vlasti po jeho návratu něco hrozí, žalobce odpověděl, že neví, co bude po skončení války. Zdravotní pojištění má, s ničím se neléčí, léky ani drogy neužívá. Nyní nepracuje, peníze na pobyt má, nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, v případě nutnosti vycestuje dobrovolně. Žalobce všem otázkám rozuměl, nic doplnit nechtěl a protokol jako úplný a správný podepsal. Zástupce žalobce dodal, že se vyjádří do 14 dnů, avšak neučinil tak.
20. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 21. 2. 2025 vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (čj. KRPA-50921-9/ČJ-2025-000022-UA) a byla mu stanovena lhůta 7 dnů od doručení výzvy k vyjádření. Výzva byla žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručena dne 21. 2. 2025, stanovená lhůta k vyjádření však marně uplynula dne 28. 2. 2025.
21. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 3. 3. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 2 let (čj. KRPA-50921-10/ČJ-2025-000022-UA), které žalobce napadl blanketním odvoláním dne 12. 3. 2025. Protože žalobce své odvolání ani po výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2025, doručené žalobci dne 19. 3. 2025, ve stanovené lhůtě 10 dnů nedoplnil, postoupil správní orgán I. stupně odvolání k rozhodnutí žalované přípisem ze dne 6. 4. 2025, čj. KRPA-50921-14/ČJ-2025-000022-UA.
22. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla s tím, že upřesnila dobu nelegálního pobytu žalobce na období od 1. 4. 2023 do 11. 2. 2025. Vycházela zejména z oznámení o zahájení správního řízení, protokolu o výsledku žalobce, kompletního spisového materiálu vedeného správního orgánem I. stupně a z výsledků lustrace v příslušných informačních systémech Policie ČR.
23. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
24. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu v ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců trvajícím od 1. 4. 2023 do 11. 2. 2025 (684 dnů). Tato skutečnost byla správním orgánem I. stupně dostatečně prověřena, doložena důkazy založenými ve správním spisu (otisky razítek v cestovním dokladu žalobce, lustrací v databázích cizinecké policie i samotnou výpověď žalobce) a přezkoumatelným způsobem odůvodněna jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí prvostupňovém. Žalobci i jeho zástupci byla v řízení před prvostupňovým orgánem dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí či dalšího vyjádření nebo doplnění, žádný z nich však poskytnutou lhůtu 7 dnů k tomu nevyužil a s podklady pro rozhodnutí se neseznámil ani se k nim nevyjádřil. Rovněž tak podané odvolání zůstalo i přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplněné. V žalobě pak žalobce namítl, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, pročez mělo být rozhodnuto jinak, ale již nijak blíže neuvedl, v čem spatřoval nedostatečnost zjištěného skutkového stavu, či jak jinak měl správní orgán postupovat. Uvedenou námitku proto soud považuje za zcela obecnou a

soud se s ní ani nemohl ztotožnit. Soud v této souvislosti neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 2 a § 3, či § 50 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce nijak konkrétně neuvedl, jakým způsobem správní orgány odkazovaná ustanovení porušily.

25. K tomu soud musí předně upozornit, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce jakkoliv domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS]. Tento závěr je bez dalšího aplikovatelný i v nyní projednávané věci.
26. Dále soud uvádí, že v případě splnění podmínek výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí jeho aplikace na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Pro „odlišný postup“ správních orgánů, kterého se žalobce v žalobě obecně domáhal, tak nebyly dány podmínky, žalobce ani žádným způsobem nekonkretizoval, jaký jiný způsob vyřízení věci měl na mysli. Z předložených správních spisů přitom jednoznačně vyplynul skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti – žalobce na území ČR pobýval nelegálně a po relativně dlouhou dobu (1. 4. 2023 – 11. 2. 2025), a byl si svého jednání vědom, současně také byly zjištěny překážky vycestování žalobce do jeho zemi původu, neboť tam v současnosti probíhá válečný konflikt. Dále bylo zjištěno, že žalobce má v ČR rodinu, nezletilé děti a manželku, kteří zde mají oprávnění legálně pobývat. Všechny tyto skutečnosti správní orgány ve svých rozhodnutích popsaly a zohlednily je v procesu rozhodování, přičemž z jejich odůvodnění vyplývá, jakým způsobem.
27. Pokud žalobce svou námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu mířil na zjišťování zejména polehčujících okolností, i tyto skutečnosti správní orgány nijak nezatajily. Neshledaly však, že by odůvodňovaly alternativní postup vůči uložení správního vyhoštění. Tyto skutečnosti mohly mít vliv pouze na stanovení příznivější doby vyhoštění.
28. Správní orgán I. stupně shledal dobu správního vyhoštění v délce 2 let za adekvátní s ohledem na závažnost jednání žalobce, tj. jeho neoprávněném setrvání v ČR od 31. 3. 2023 do 11. 2. 2025. Správní orgán I. stupně na jednu stranu přihlédl k tomu, že se „*nejedná o první porušení*“ zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce (pozn. soudu: z kontextu věty i celého odstavce na str. 6 vyplývá, že správní orgán se dopustil písařské chyby a správné mělo být „*jedná o první porušení*“) a že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Na druhou stranu však upozornil, že žalobce se do pozice neoprávněného pobytu dostal svým vlastním přičiněním, bylo totiž na něm, aby si řádně plnil povinnosti cizince na území. K tomu správní orgán I. stupně dodal, že žalobce je dospělou a plně svéprávnou osobou, a tudíž zcela zodpovědný za své jednání. S ohledem na všechny tyto skutečnosti pak uložil opatření správního vyhoštění žalobci v dolní polovině zákonného rozpětí, tj. v délce 2 let.
29. Žalovaná se vzhledem k absenci odvolacích námitek uloženým opatřením a stanovenou délkou správního vyhoštění zabývala v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Shledala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady. Dle přepočtu doby pobytu žalobce pouze

dospěla k odlišné době nezákonného pobytu žalobce, a to v rozsahu od 1. 4. 2023 do 11. 2. 2025 (684 dnů). Soud v této souvislosti dále upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Samotnou délku ani časové vymezení doby nelegálního pobytu přitom žalobce nijak v žalobě nenapadl. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, žalovaná na str. 3 v dolní polovině uvedla, že byla stanovena v zákonném rozmezí a její délka odpovídá všem okolnostem, za kterých se žalobce vytýkaného porušení zákona dopustil a zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.

30. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a s ohledem na absenci odvolacích námitek i za dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
31. Soud se se závěry správních orgánů plně ztotožňuje. Správní orgány při svém rozhodování vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového orgánu je přitom zjevné, že správní orgány zohlednily i skutečnosti ve prospěch žalobce, a to konkrétně, že v případě žalobce šlo o první porušení právních předpisů a že se správním orgánem spolupracoval. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány nezohlednily dosavadní bezúhonnost či dobrovolnou spolupráci se správním orgánem. Správní orgány však zároveň nemohly odhlédnout od poměrně značné délky neoprávněného pobytu (684 dnů) a od skutečnosti, že žalobce neplnil své povinnosti vyplývající mu ze zákona o pobytu cizinců v souvislosti se zaměstnaneckou kartou, tedy povolením, které již měl na území dříve uděleno. Tyto skutečnosti tak převážily nad skutečnostmi, které vypovídaly ve prospěch žalobce.
32. Skutečnost, že žalobce byl dosud „pobytově aktivní“, tj. že již měl povolení k pobytu na území, a že se sám šel k policejnímu orgánu nahlásit, přitom již v uložené délce správního vyhoštění zohledněno bylo, což vyplývá z rozhodovací praxe žalované, která je soudu známá z úřední činnosti (viz níže bod 35.), kdy je stejná délka správního vyhoštění běžně ukládána za neoprávněný pobyt cizincům, kteří již v minulosti povolením k pobytu na území disponovali, a z nějakého důvodu o něj přišli. Tvrzení žalobce, že se zjevně nesnažil pobytový zákon jakkoliv obcházet, přitom ze spisu nijak nevyplývá, neboť žalobce řádně nevysvětlil, z jakého důvodu si včas nepožádal o změnu zaměstnavatele pro účely své zaměstnanecké karty, ač to byla jeho povinnost a musel (měl) si jí být vědom. Nelze tak jednoznačně uzavřít, že tato skutečnost jde ku prospěchu žalobce, jak se snaží tvrdit v žalobě. K tvrzení o rozhodování Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) mimo zákonné lhůty se pak soud nemůže jakkoliv vyjádřit, neboť se týká samostatného řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, jehož nezákonnost či nezákonnost rozhodnutí z něj vzešlého mohl žalobce napadnout samostatnou žalobou, jde tak o jiný předmět řízení a soud k němu neměl žádné podklady.

33. Soud dále konstatuje, že otázka délky uloženého správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
34. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce 2 let bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let.
35. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 1 A 16/2021 sp. zn. 1 A 40/2021, sp. zn. 1 A 46/2021, či 1 A 58/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce cca. 4,5 měsíce, sp. zn. 1 A 37/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce cca. 3,5 měsíce, sp. zn. 1 A 26/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 418 dní, sp. zn. 1 A 36/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 281 dní, či sp. zn. 1 A 26/2025, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce cca. 1,5 roku atd. - soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech soud žaloby zamítl). Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tvrzení o tom, že za protiprávní jednání, kterého se dopustil žalobce, správní orgány běžně ukládají správní vyhoštění v délce roku, přitom žalobce ničím nepodložil.
36. Soud žalobci nevešel ani na námitku, že forma uloženého opatření byla nepřiměřená i ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Při výslechu žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by v souvislosti s dopady rozhodnutí o vyhoštění svědčily o *nepřiměřeném* zásahu do žalobcova rodinného nebo soukromého života. Soud se naopak ztotožnil s tvrzením správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, že skutečnost, že žalobce má v ČR manželku a nezletilé děti ještě sama o sobě neznamená automaticky alternativní postup vůči správnímu vyhoštění. Z tvrzení žalobce totiž nevyplynulo, že by se o děti a manželku jakkoliv staral, že by na něm byla rodina finančně či osobně jakkoliv závislá, dokonce z jeho tvrzení vyplynulo, že společně nebydlí v jedné domácnosti, neboť dle svých vlastních slov žalobce bydlí na ubytovně v Praze, kterou si pronajímá za 140 Kč za den. Za těchto podmínek je jen těžce uvěřitelné, že by šlo o bydlení pro rodinu, kdy žalobce se dále k otázce bydlení, sdílení společné domácnosti s rodinou či hrazení společných nákladů nebo nákladů souvisejících s jím tvrzenou vyživovací povinností, nijak detailněji nevyjádřil, a to ani k dalším podrobnostem ohledně společného rodinného života žalobce s jeho dětmi a manželkou (např. ohledně jejich vzájemné citové vazby), či ohledně ryze praktického fungování jeho každodenního rodinného života a péče o děti, resp. jejich doprovázení do a ze školních zařízení, trávení času s nimi atd.). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále vyplynulo, že se touto skutečností zabýval a z příslušných lustrací místa hlášeného pobytu zjistil, že žalobce má skutečně hlášeno místo pobytu na jiné adrese (P.) než zbytek jeho rodiny (N., obec D. H., okres P.).

37. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 4 až 6 svého rozhodnutí. Nejdříve posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, poté se vypořádal s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
38. Pokud jde o tvrzené rodinné vazby žalobce na území ČR ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce je ženatý a má dvě nezletilé děti, na území ČR nemá kromě manželky a dětí žádné další rodinné příslušníky. Tato jeho rodina pobývá na území na základě dočasné ochrany a nežije s ním ve společné domácnosti. Správní orgán I. stupně tak nepopíral existenci rodinných a soukromých vazeb v ČR, avšak v průběhu správního řízení nevyplýnuly důvodné skutečnosti, které by bránily tomu, aby ve společném životě pokračovali v domovském státě, přičemž tomu nebrání ani skutečnost, že rodina žalobce má v současnosti udělenou dočasnou ochranu. Správní orgán I. stupně však současně zdůraznil, že tuto situaci bude žalobce se svou rodinou řešit až po skončení válečného konfliktu na Ukrajině. Pro případ, že rodina žalobce se nebude chtít s ním vrátit do vlasti, budou muset nějaký čas žít odděleně a komunikovat pomocí veřejné sítě internet, případně tuto situaci mohou řešit pravidelnými návštěvami v zemi původu.
39. Žalobce přitom není rodinným příslušníkem občana EU, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti a v ČR ani nemá vytvořeny žádné soukromé a rodinné vazby, na jejichž základě by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zjištěných skutečností nevyplýnuly žádné, které by bránily vycestování žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že v případě potřeby vycestuje dobrovolně, kromě války mu ve vycestování nic nebrání a neví, jestli mu ve vlasti něco po návratu hrozí. Správní orgán dále zohlednil též možnosti zpětné integrace žalobce ve vlasti, kdy nezjistil, že by zpětná integrace nebyla možná. Správní orgán I. stupně se též zabýval, zda uložením správního vyhoštění nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte. S odkazem na znění čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 citované Úmluvy uvedl, že uvedená práva dítěte mají být chráněna, avšak žádné ustanovení Úmluvy nestanoví povinnost, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak, za podmínky udržování pravidelných osobních kontaktů s oběma rodiči, které nejsou v rozporu se zájmy dítěte, připouští i oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů. Na takové situace pamatuje i § 122 zákona o pobytu cizinců, který slouží k odstranění tvrdosti správního vyhoštění. Žalobci přitom nic nebrání, aby se na výživě dětí podílel ze zahraničí, kdy s ohledem na to, že žalobce nemá zákonné oprávnění legálně vykonávat v ČR výdělečnou činnost, není jeho rodina závislá na jeho finanční výpomoci. Správní orgán I. stupně připustil, že rodinný a soukromý život žalobce bude do jisté míry a dočasně zasažen, žalobce se však sám dostal do situace, kdy bylo rozhodováno o jeho správním vyhoštění. Nejde však o zásah trvalého charakteru, který by znemožňoval žalobcův budoucí návrat do ČR po uplynutí doby správního vyhoštění.
40. Správní orgán I. stupně neshledal ani porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. jejího práva na respektování rodinného života, neboť zásah do tohoto práva je přípustný, děje-li se v souladu se zákonem a v oblastech chráněných státem. Správní orgán I. stupně poměřoval na jedné straně charakter a intenzitu vztahu mezi žalobcem a jeho rodinou, který představuje konkrétní vazbu na osoby pobývající v ČR a případnou možnost pokračování tohoto vztahu v jejich společné vlasti, a na straně druhé veřejný zájem na vyhoštění žalobce odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce, kterého se žalobce

dopustil tím, že pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu. Prvostupňový orgán uzavřel, že správní vyhoštění a stanovená doba vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do práva žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a respektuje princip proporcionality.

41. K jednotlivým kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců dále na str. 6 konstatoval, že zdravotní stav žalobce i jeho věk je dobrý, je schopen se sám o sebe postarat bez cizí pomoci. Nevytvořil si v ČR tak pevné osobní, společenské, kulturní či ekonomické vazby, které by nemohly být rozhodnutím přetrhány. Žalobce nevlastní v ČR žádný majetek, nezapojuje se zde do veřejného dění, naopak ve své vlasti má kde bydlet. Správní orgán I. stupně zohlednil i skutečnost, že důvody udělení dočasné ochrany rodině žalobce jsou pouze humanitární a po skončení válečného konfliktu budou muset s největší pravděpodobností vycestovat také. V současné době však žalobce nebude muset vycestovat, ale až poté, co odpadnou překážky a bude konstatováno, že Ukrajina je bezpečná země.
42. Z výše uvedeného tedy v rozporu s tvrzeními žalobce vyplývá, že správní orgán I. stupně se kritérii podle § 174a zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval. Nebyl přitom povinen přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedl na jiných místech svého rozhodnutí.
43. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zejména na str. 4 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila a dodala, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly použití § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále uvedla, že z hlediska správnosti lze uložené vyhoštění „na dobu 1 roku“ označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu a odpovídající sledovanému zájmu. Takto uvedenou nesprávnou délku uloženého správního vyhoštění v textu odůvodnění rozhodnutí však dle názoru soudu nutno vnímat jako pouhou chybu v psaní vzniklou pravděpodobně použitím vytvořené šablony pro typově obdobné věci případu žalobce, neboť z jiných částí rozhodnutí, jakož i ze samotného výroku je zřejmé, že žalovaná měla na mysli 2 roky. Toto pochybení rozhodně nelze s ohledem na uvedené vykládat tak, že žalovaná měla v úmyslu snížit dobu uloženého správního vyhoštění na 1 rok, či že by správní praxe žalované pro případy obdobné věci žalobce běžně ukládala správní vyhoštění na 1 rok. K tomu soud znovu odkazuje na výčet rozhodnutí v bodě 35. výše, která prokazují opak.
44. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně.
45. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je zejména co největší zohlednění individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň uvedený seznam kritérií a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti, či nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. To však neznamená, že pro každé z uvedených kritérií bude nutno se obsáhle vyjadřovat, zejména v situaci, kdy ani sám cizinec k danému kritériu ničeho neuvedl. A rovněž tak uvedené neznamená, že v každém jednotlivém případě budou relevantní všechna kritéria. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v § 174a, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Dále lze obecně odkázat na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní:

„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“

46. Pokud žalobce argumentoval obecným poukazem na stigma, které na cizinci zanechá rozhodnutí o správním vyhoštění, jde o námitku z hlediska rozhodovacích důvodů správního orgánu irelevantní. Navíc, žalobce nijak nespecifikoval, v čem by toto stigma mělo spočívat či ze strany koho by tak mělo být vnímáno (ze strany rodiny, jiných obyvatel či veřejnosti, ze strany státních institucí, a kterých – v ČR nebo v domovské zemi?). V tomto ohledu je nutno připomenout, že správní vyhoštění a doba zákazu pobytu na území je přirozeným a chtěným následkem nedodržování povinností cizinců, kteří se nacházejí na území ČR a též svrchovaným právem státu realizovat svou migrační politiku na svém území dle svých představ a za k tomu stanovených podmínek. Soud proto nemůže při přezkoumávání rozhodnutí o správním vyhoštění jako polehčující okolnost zohledňovat skutečnost, že žalobce by mohl být v důsledku napadeného rozhodnutí stigmatizován, byť soud nepopírá, že rozhodnutí o správním vyhoštění již zůstane součástí pobytové historie žalobce, ke které budou moci správní orgány v budoucnu případně přihlížet, bude-li to v souladu se zákonem.
47. Podstatné tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky.
48. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

49. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně